
GESTALTEN.

I.

DIE VERRE VREUGDE ZOCHT.

Zij gaarde gretig ied're bloem van vreugd
In hunk'rend hijgen naar elk vreemd gewas
Dat sieren kon der dorre dagen reeks —
En was het moe, nog eer het welkte in 't glas.

Maar in den eigen hof lag 't bloembed braak,
Haar al te onrust'ge handen spilden 't zaad
Dat leven haar betrouwde, als ieder mensch —
Verzuimde plicht brengt bitt're scha voor baat;

Want toen de dag kwam, dat te moe haar voet
Werd, om te garen bloeme in 't verre land
Der vreemde vreugd, omving te laat berouw
Haar ziel, om wat niet tijdig was geplant
In d' eigen hof, die nu geen schaduw bood;
Waar woek'rend onkruid gulzig d' aarde ontstal
Het voedend vocht, bestemd voor eed'ler bloei;
En distels groeiden, velen in getal.

II.

DE DEERNISVOLLE.

Haar slanke handen lagen werk'loos nooit,
Zij vond wel altijd iets, wat moest behoed,
Beschermd, gestreeld: een kind, een dier, een
[bloem,
Van zorg om and'ren proefde ze al het zoet.

Geen dag, die haar niet vreugde uit liefde bood
Om zorg voor kleine dingen, dicht bij d' aard.
Want wie uit deernis weeft het levenskleed
Is 't kleine minder niet dan 't groote waard.

Alleen: ze hief ze nimmer in Gods licht,
Waarvan de gloed doorloutert en versmelt
Al' aardsche liefde en ieder menschenwerk,
Tot enkel blijft, wat voor Gods aanzicht telt.

En waar zij over 't kleine stond gebukt
Hief nimmer zij het oog naar 't welvend blauw
Dat, grensloos, van wat eind'loos is getuigt. —
Zoo was in 't einde nog haar leven grauw.

III.

DE STERKE.

Haar sterke handen strekte zij bereid
Tot ied're nieuwe taak, en liet niet af
Eer 't was volbracht; ook scheen het haar gelijk
Of men tot loon haar dank dan ondank gaf.

Alleen: zij bood haar kracht en niet zichzelf,
Haar ziel woonde ongeschokt, zichzelf genoeg
In 't veilig huis van eigen hooge waan,
En leed niet mee het lijden van wie vroeg
Haar hulp, wijl leven bood te zwaar een last. —
Haar goede daden tastte ze op elkaar
Als steenen, tot een nis voor eigen beeld,
En zelve wierp ze wierook op 't altaar
Dat hoog en breed uitwolkte eigen lof. —
Was iemand ooit, als zij, een steun geweest
Voor velen? — Haar voorbij ging 's Heilands
[woord
Dat zalig spreekt wie arm wil zijn van geest.

IV.

DE SCHUCHTERE.

Zij was soms voor het volle leven bang,
En school veel liever in de stille woon
Die was de hare, dan dat zij zich gaf
In 's werelds bont en woelig marktvertoon.

Toch riep dit haar. Ze wist: ze mocht niet zijn
Als een die, gierig, in steeds nieuw geneucht
Aanschouwt de glanzing van heur eigen schat,
En weert, wat storen zou die stille vreugd.

Die vriend en vreemde laat in armoe gaan,
Wijl 't droef geklaag om onverwonen leed
Verstoort in stille kluis sereene vreugd,
Waarmee ze zich omspon als met een kleed.

Doch zoo ze waagde zich in 't druk gewoel,
Van 't eigene bezit bood, waar ze vond
Behoeft, en schuchter sprak haar woord van
[troost,
Daar was het, wijl ze wist, dat God haar zond.

J. M. W.—W.

